

jem sedet v krčmo, kjer sta se na dolgo in široko pomenkovala. Toda, zanj je bil važen samo še Vinci in njegovo pripovedovanje.

Ampak, ko je prišlo prvo sonce, se je Vinci odpravil po svetu. Obljubil je staremu, da se bo še vrnil, da se bosta še pogovorila.

„Jaz sem star,“ je rekel Hilarij. „A rad bi videl, da bi se to naše življenje docela prerodilo. Bilo bi čudovito.“

Pospremil je sina do železnice in mu nekaj stisnil v roko.

„Kaj boš zdaj ti meni dajal?“ je vprašal Vinci in se smejal.

„To je malo,“ je zardel Hilarij. „Nekdaj si ti meni več zdajal, takrat, ko bi jaz moral tebi.“

„Pa vendar nisi tega nakradel?“ se je režal fant.

„Ne,“ je odvrnil Hilarij. „To sem tako spravil. „Ko je fant sedel na vlak, mu je dal svojo nežno roko, ki ni bila vajena dela. Vinci jo je stisnil. Zdelo se je da bi si imela še mnogo povedati. Pa je bilo težko govoriti.

Zlasti, če bi bil Hilarij vedel, da je Vincija videl poslednjikrat.

Nad agonijami sveta

Igo Gruden.

Nad agonijami svetá in žitja,
ko svet se ruši v brezno mrtvih dni
vseh narodov in bednih vseh ljudi,
v resničnost tvojega sem zdvomil bitja,
prelomil sem se v dvom ob tebi, bog,
kot brodolomec vržen ob čerí.

Mladosti krik ni trgal me v odkritja
skrivnosti večnih iz sanjavih dni:
med žejnimi zdaj mož sem sredi vpitja
zatrobil psom in lovcem v votli rog —
naj pade, kar ni vredno, da živi!

O daljna zarja, iz krvi prelitja
med nas stopila v dan boš iz noči:
ugasi zvezde sanj in tihožitja,
da v duši jasna sled bo tvojih nog,